Zuid-Korea, bedreigde dominosteen maar door ervaring wijs

* * De angst voor een mogelijke invasie van * hun noorderburen is moeilijk uit het Zuidkoreaanse denken weg te nemen. In het bijzonder de recente successen van de communistische kolonisatoren in Indo-China hebben die vrees eerder aangewakkerd dan verminderd. Weliswaar zijn de Amerikanen nog steeds aanwezig onder de aegis der Verenigde Naties maar het is zeker niet ondenkbaar dat voor een eventueel voorstel, in het najaar dat commando op te heffen, een ruime meerderheid zou kunnen worden gevonden in de Algemene Vergadering. Immers, het aantal leden van de volkerenorganisatie dat als willoze marionetten danst naar het communistische pijpen is zozeer gegroeid dat aan deze VN-bemoeienis met Korea geen lang leven meer beschoren lijkt wanneer eenmaal het rode opportunisme de tijd gekomen acht. En of in dat geval de presentatie van de Zevende Vloot in de Aziatische wateren een voldoende waarborg zal zijn voor het handhaven van het toch al zo labiele evenwicht moet, na de Indochinese ontknoping, wel zeer sterk worden betwijfeld.

Ouder wordende politieke leiders stellen zich vaak als ideaal, hun levenswerk te voltooien voor de dood hen roept. Dat noopt hen soms haast te maken en maakt hen maar al te vaak tot een gevaarlijke factor in de interstatelijke verhoudingen. Zo was koning Feisal van Saoedi-Arabië ontegenzeglijk de drijvende kracht achter het Arabische streven Jeruzalem aan de Israëli's te ontrukken, omdat hij als Muzelman erop uit was nog bij zijn leven die heilige stad aan de Islam terug te schenken.

Een vergelijkbaar ideaal koestert ook Kim Il Soeng, het Noordkoreaanse staatshoofd, die volgens de berichten aan een ongeneeslijke ziekte lijdt en dientengevolge in tijdnood dreigt te geraken waar het gaat om de verwezenlijking van zijn vurigste wens: de hereniging der beide Korea's. De vraag is, of hij daartoe andermaal de bestandslijn zal willen doen schenden: willen zal hij dat zeker, maar of het ook werkelijk zover zal komen staat nog maar te bezien. De Chinezen zullen er bepaald weinig voor voelen, Kim Il Soengs aspiraties te helpen verwezenlijken door opnieuw grote aantallen „vrijwilligers" te leveren, hetgeen hoogstwaarschijnlijk rechtstreeks zou leiden tot een aanmerkelijke verslechtering van de nog zo kwetsbare Amerikaans-Chinese betrekkingen.

Maar zonder een dergelijk steuntje in de rug zijn Noord-Korea's kansen op succes gering. Ter andere zijde immers wordt een wakend oog in het zeil gehouden door Japan, dat met name streeft naar een stabilisatie van het Noordaziatische evenwicht en in dat kader alle belang heeft bij een regionale machtsbalans tussen de Verenigde Staten, de Sovjet-Unie en China. Japan is daarom zeker niet bereid een Noordkoreaans experiment te gedogen; het heeft zich al uitgesproken onvriendelijk tegenover Pjongjang opgesteld — onder meer door essentiële exportgaranties te weigeren — en zal waarschijnlijk in voorkomend geval niet zelf militair ingrijpen doch wel alles doen om een Noordkoreaans avontuur te dwarsbomen.

Het ziet er dan ook naar uit dat Kim Il Soengs hoop een ijdele is. Zonder de onmisbare Chinese steun is zijn militaire sterkte beslist ontoereikend, met ruim 465.000 man tegenover Seoels 625.000, hoewel zijn luchtmacht bijna het drievoudige bedraagt van die van het zuiden. Maar China's onwil tot participatie, gesteld tegenover de betrokkenheid van de Verenigde Staten — aanwezig met meer dan 40.000 man, en met de Zevende Vloot in de nabijheid — en daarbij gevoegd de grommende Japanse waakhond op de drempel, dat alles te zamen biedt het noordelijke staatshoofd weinig uitzicht op de vervulling van zijn liefste wens.

De gevolgtrekking lijkt daarom voor de hand te liggen: geen aanwijsbare redenen voor Zuidkoreaanse bezorgdheid, geen acuut gevaar dat Zuid-Korea na de drie samenstellende bestanddelen van het vroegere Indo-China de volgende, omvallende dominosteen dreigt te zullen zijn. Maar toch is het verklaarbaar dat Zuid-Korea allesbehalve gerust is over de mogelijke ontwikkelingen in de toe-

komst. Het heeft immers reden te over om op grond van de ervaring uit het verleden beducht te zijn voor de noorderburen die ruim vijfentwintig jaar geleden ook reeds poogden hun slag te slaan en met geweld de status quo te wijzigen.

Vijfentwintig jaar geleden moesten de Verenigde Naties in de bres springen om het onder de voet lopen van het vrije Zuid-Korea te verhinderen. Dat lukte, maar het was een dubbeltje op zijn kant. Aan het opwerpen van de dam waartegen de ontketende rode springvloed alsnog moest worden tot staan gebracht leverde ook Nederland een bijdrage: het Nederlandse detachement Verenigde Naties, dat werd opgericht bij Ministeriële beschikking van 25 september 1950, nadat de regering had besloten

. . . gehoor te geven aan het beroep, hetwelk de Veiligheidsraad in haar resolutie van 27 Juni 1950 heeft gedaan op de leden van de Verenigde Naties, om bijstand aan de Republiek Korea te verlenen met het doel aan de gewapende aanval door de strijdkrachten van Noord-Korea het hoofd te bieden en bij te dragen tot herstel van orde en veiligheid in het betrokken gebied.

Als oprichtingsdatum voor dit NDVN werd 15 oktober 1950 aangewezen; op 26 oktober reeds vertrok het detachement, aan boord van de Zuiderkruis, uit Rotterdam.

Dat is nu een kwarteeuw geleden. In een dergelijk tijdsbestek kan men veel vergeten. Het is echter goed, dat de vrije mens van nu terugdenkt aan de gebeurtenissen van toen. Terugdenkt aan de gelegenheid die de dief maakte, toen — op 25 juni 1950 — tien Noordkoreaanse divisies de 38e breedtegraad overschreden die tot dan toe had gediend als demarcatielijn tussen het communistische noorden en het vrij gebleven zuiden: toen de zuiderlingen niet in staat bleken de agressie te keren riep de Zuidkoreaanse regering — indachtig de salamitactiek van het expansionistische communisme dat zijn grenzen steeds verder verlegde zonder ooit een stap terug te doen — de Verenigde Naties te hulp, „als de vreedzame samenleving der volkeren u ernst is, dóé dan iets!"

De bijdrage die Nederland daarbij leverde, was zeker niet groot in kwantiteit maar bleek in de harde praktijk wel van een zeer bruikbare kwaliteit: wie zich daarvan wil overtuigen, leze de uitgebreide beschrijving van het wedervaren van het detachement zoals dat werd geboekstaafd door luitenant-kolonel Schaafsma in „Het Nederlands Detachement Verenigde Naties in Korea 1950-1954". In het bijzonder voor de jongeren van thans is het aanbevelenswaard, eens terug te zien op een periode waarin gewapenderhand moest worden opgetreden om het gevaar voor de vrije wereld te bezweren en waarin de bereidheid zich metterdaad in te zetten nog allerwegen sympathie ontmoette: na Griekenland — 1947 — en West-Berlijn — 1948 — werd Zuid-Korea ten duidelijkste het bewijs dat het Westen niet lijdzaam wenste toe te zien wanneer een bondgenoot in slavernij zou worden gevoerd.

In 1950 droeg Nederland zijn steentje bij om de bedreigde dominosteen voor omvallen te behoeden. Sindsdien mag worden vastgesteld dat de toentertijd geleverde inspanningen en de gebrachte offers niet tevergeefs zijn geweest: de aangevallen bondgenoot werd níét in de communistische machtssfeer ingelijfd, en het doel dat de Verenigde Naties zich hadden gesteld — zoals in de hierboven geciteerde beschikking omschreven — kon dank zij het gezamenlijke optreden worden bereikt. De Nederlandse krijgsmacht mag trots zijn, daartoe te hebben bijgedragen.

Het is overigens leerzaam, te zien hoe Zuid-Korea zelf de handen uit de mouwen is gaan steken met het oog op de mogelijkheid van een herhaling van de Noordkoreaanse poging: wiens kastanjes al eens door anderen uit het vuur moesten worden gehaald doet er wijs aan te zorgen bij een volgende gelegenheid zelf tot ingrijpen bekwaam te zijn. Het heeft er, helaas, de schijn van dat een dergelijke wijsheid elders in de vrije wereld nogal schaars is!

